

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.633 van 13 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. SEGERS en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 juni 2008, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 19 augustus 2008, verstuurd op 20 augustus 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Tadzjiekse bevolkingsgroep te behoren. U bent geboren op 2 saur 1340 (22 april 1961 volgens de Gregoriaanse kalender) in Kabul. Sinds de komst van Karzai was u als kok actief op verschillende bijeenkomsten. Eind aqrab 1386 (ca midden november 2007) werd u benaderd door (J.), een medewerker van de uitgeverij Arja. Hij stelde u voor dat u tegen betaling exemplaren van de koranvertaling in het Dari zou verspreiden op de bijeenkomsten waar u kookte. U ging op zijn voorstel in en tot 19 quas 1386 (10 december 2007) verdeelde u 200 boeken. Op 20 quas werd door de overheid een verbod op deze vertaling uitgevaardigd en iedereen die aan de vertaling of verspreiding had bijgedragen werd ter dood veroordeeld. Op 10 djedi 1386 (31 december 2007) dook u onder in de wijk Karte Now. Drie dagen later, op 13 djedi (3 januari 2008) kwamen drie mannen naar uw huis om u te arresteren. Op 15 djedi (5 januari 2008) kwamen uw vrouw en kinderen u in het onderduikadres vergezellen. U verliet Kabul op 25 hoet 1386 (16 maart 2008) om bij een familielid in Behsud onder te duiken. Op 25 saur 1387 (15 mei 2008) ontvluchtte u met uw gezin Afghanistan. Op 5 juni 2008 kwam u in België aan, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de uitgebroken protestacties stemmen niet overeen met de informatie uit objectieve bronnen;
 - verzoekers relatie met J. wordt als zeer bizar bestempeld;
 - verzoeker blijkt het boek waarvan hij 200 exemplaren verdeelde nauwelijks te kennen, waardoor hij er niet in slaagt zijn asielrelaas aannemelijk te maken;
 - verzoeker kan de posities van de andere hoofdrolspelers in zijn asielrelaas nauwelijks duiden;
 - verzoekers geloofwaardigheid wordt eveneens ondermijnd doordat hij beweert dat hij, zonder de persoon die hem de boeken liet verdelen, de uitgever, de vertaler of de inhoud van het boek te kennen, een koranvertaling verspreidde in een land dat op religieus vlak uiterst gevoelig is;
 - actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie bestaat, zodat hij in aanmerking komt voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Verzoeker voert een aantal grieven aan waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

- 2.1.2. Aangaande zijn relatie met J. wenst verzoeker er op te wijzen dat hij de ideale contactpersoon was voor J. daar hij door zijn beroep als kok steeds nieuwe contacten legde en hij vertrouwen uitstraalde. Bovendien dacht verzoeker dat hij meewerkte aan iets goeds en kon hij de gevolgen op het moment dat hij de boeken verdeelde niet inschatten. Als een befaamde journalist als Ghaus Zalmi deze inschattingfout kan maken, is het niet verwonderlijk dat ook een gewone burger als hijzelf zich kan laten meeslepen, aldus nog verzoeker.
- 2.1.3. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangevoerde argumenten in verband met zijn relatie met J. louter herhalingen betreffen van reeds eerder tijdens de asielprocedure afgelegde verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), doch geen afbreuk doen aan de bevindingen in de bestreden beslissing. Zo is het inderdaad zeer opmerkelijk dat verzoeker geen informatie kon verstrekken over J. en zelfs diens achternaam schuldig moest blijven terwijl hij verklaarde dat hun zakenrelatie op een groot wederzijds vertrouwen berust. Bovendien blijft het totaal ongeloofwaardig dat verzoeker in Afghanistan, een land waar religie een onmiskenbaar deel uitmaakt van de samenleving alsook een belangrijke rol speelde in de jarenlange bloedige burgeroorlog, blindelings een hem onbekende man vertrouwde inzake een dermate gevoelig onderwerp als de verspreiding van de koranvertaling in het Dari. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ontkent ooit verklaard te hebben dat hij J. slechts éénmaal zou hebben gezien, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 augustus 2008 (p. 5) op de vraag hoeveel keer hij J. had gezien *“1 keer toen ik hem leerde kennen.”* antwoordde.
- 2.1.4. Ter verantwoording van zijn onwetendheid omtrent het boek dat hij verdeelde, werpt verzoeker op dat hij het in de korte periode dat hij de boeken verdeelde erg druk had zodat er niet veel tijd was om het nieuwe boek te lezen. Hij heeft het wel doorgenomen, maar niet tot in detail. Waar verzoeker het aantal sura's niet blijkt te kennen of het onderwerp van de tweede sura niet kan meedelen, voert verzoeker aan dat dit erg specifieke vragen zijn waarop enkel iemand die zijn hele leven de koran bestudeerd kan antwoorden. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij zich er wel degelijk van bewust was dat de koranvertaling zo speciaal was doordat er geen originele Arabische tekst bij in opgenomen was.
- 2.1.5. De Raad stelt vast dat uit het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het boek waarvan hij 200 exemplaren verdeelde, nauwelijks kent. Zo informeerde verzoeker de mensen over de vertaling, maar wist niet of het boek enkel in het Dari geschreven was of dat het zowel uit Arabische als Dari verzen bestond. Verzoeker wist evenmin of de hadith in het boek opgenomen was en zelfs de titel van de koranvertaling herinnerde verzoeker zich verkeerd. Verder is het zeer opmerkelijk dat verzoeker niet blijkt te weten wat er in het boek is opgenomen, niet alleen omdat hij het boek verdeelde en erover vertelde, maar ook omwille van zijn motivatie voor de verdeling. Verzoeker stelde immers dat het uitdelen van de koranvertalingen een goed doel diende, namelijk dat de mensen via de vertaling de koran zouden lezen. Gezien de waarde die verzoeker hecht aan de kennis van de koran van de Afghaanse bevolking, zou men redelijkerwijze bij verzoeker zelf toch een zekere interesse in de vertaling mogen verwachten. Verder ontbeert verzoeker ook algemene informatie over de koran, zoals het aantal sura's of het onderwerp van de tweede sura (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 5-7). Van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van de verspreiding van de koranvertaling in het Dari, mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over deze vertaling. Zijn gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. Verzoeker brengt geen overtuigende argumenten aan waarmee hij kan aantonen dat de gestelde vragen werkelijk kennelijk onredelijk zouden zijn.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij er zich wel degelijk van bewust was dat de koranvertaling zo speciaal was doordat er geen originele Arabische tekst bij in opgenomen was, blijkt dit geenszins uit het administratieve dossier. Het gehoorverslag (p. 6) van het Commissariaat-generaal bevat hieromtrent de volgende passages: “Verzen in arabisch en dari of alleen dari? Zelf nooit gelezen nooit tijd voor gehad, kreeg gewoon de boeken en deelde ze gewoon uit... *Waarom vertaling zo controversieel? Omdat koran alleen bedoeld is om in het Arabisch te zijn elke andere vertaling is tegen de Islam tegen de regels daarvan, daarom kwam de regering op tegen Ghaus Zalmai en anderen en eisten ze hun doodstraf... Eerste vertaling van de Koran naar het Dari? Ja... *Waarom uw versie zo bijzonder, voordien waren reeds andere vertaling naar Dari? Nee alleen dat hij vertaald is in het Dari komt niet overeen met de islamitische wetten en regels, daarom mensen veroordeeld tot straffen.*”* Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker meende dat deze vertaling de eerste in het Dari was en het feit op zich dat ze vertaald werd, wekte volgens verzoeker de controverse op. De Commissaris-generaal oordeelde bijgevolg terecht dat het feit dat verzoeker er niet van op de hoogte was dat er reeds eerdere vertalingen waren van de koran naar het Dari en dat de commotie werd veroorzaakt door het publiceren van de Dari-vertaling zonder de originele Arabische tekst, hierdoor zowel zijn motivatie als zijn kennis van de gebeurtenissen ernstig in vraag gesteld worden. Er kan minstens van verzoeker verwacht worden dat hij zich geïnformeerd heeft over de reden van de veroordeling waardoor hij zijn vaderland diende te ontvluchten.

- 2.1.6. Volgens verzoeker is zijn onwetendheid over de specifieke rollen van de verschillende personen betrokken bij de vertaling en publicatie te wijten aan het feit dat hij de laatste schakel in het hele proces was en hij geen contact had met de vertaler, uitgever of uitgeverij.
- 2.1.7. Uit het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker niet enkel een beperkte kennis over de posities van de andere hoofdrolspelers in zijn asielrelaas heeft, maar dat hij tevens foutieve informatie verschaftte aangaande de specifieke rollen van de verschillende personen betrokken bij de vertaling en publicatie. Zo verklaarde verzoeker dat Ghaus Zalmai en Mushtaq Ahmad samen de koran vertaald hebben, terwijl in werkelijkheid Ghaus Zalmai de koran publiceerde en Mushtaq Ahmad de vertaling verifieerde. Als verzoeker de naam van de eigenlijke vertaler wordt voorgelegd, slaagde hij er niet in hem te herkennen. Over de specifieke rollen van de verschillende personen betrokken bij de vertaling en publicatie weet verzoeker het fijne niet. Ook vertelde verzoeker dat hij voor de arrestatie van Ghaus Zalmai en Mushtaq Ahmad niet wist wie er achter de vertaling zat en dat er zelfs geen logo of naam van de uitgeverij op het boek terug te vinden was. Waar de uitgeverij gelegen was, wist verzoeker enkel van horen zeggen (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 6-7). Aangezien de commotie over de koranvertaling uitgebreid door de Afghaanse media belicht werd, hetgeen verzoeker zelf aangaf, gezien verzoekers verblijf van ongeveer zes maanden in Afghanistan na 20 qaus en gezien zijn geletterdheid kan hij, gelet op zijn uiterst beperkte kennis van de crisis niet aannemelijk maken dat hij er zelf een rol in speelde. De Raad beklemtoont nogmaals dat van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van de verspreiding van de koranvertaling in het Dari, mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over deze vertaling en de verschillende personen betrokken bij de vertaling en publicatie. Het argument van verzoeker dat hij de laatste schakel in het hele proces was en hij geen contact had met de vertaler, uitgever of uitgeverij doet hieraan geen afbreuk.
- 2.1.8. Waar de bestreden beslissing stelt dat de data van de aangehaalde gebeurtenissen en de termijnen tussen de verschillende incidenten niet zouden overeenstemmen met objectieve informatie blijft verzoeker echter bij zijn feitenrelaas. Verzoeker voegt hier

nog aan toe dat indien er eerdere protestacties zouden zijn geweest hij daar weinig of niets van gemerkt heeft.

9. Het louter bevestigen waarvan is vastgesteld dat het niet overeenkomt met de informatie uit objectieve bronnen in het administratieve dossier, volstaat niet om verzoekers asielrelaas alsnog enige geloofwaardigheid te geven. Ook moet de beslissing gelezen worden als een geheel van verschillende motieven die allen samen hebben geleid tot het nemen van de bestreden beslissing.
10. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking genomen worden.
- 2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming daar hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan het reële risico loopt, vervolgd te worden door de overheid die hem tot de doodstraf zal veroordelen. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn asielmotieven.
2. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.
3. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op ontvoeringen, executies, onthoofdingen, gijzelingen of verminkingen, rechtstreekse aanvallen op Afghaanse of internationale troepen, aanvallen op Afghaanse overheidsgebouwen, bomaanslagen en zelfmoordaanslagen in Afghanistan. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR lijst (update 6 oktober 2008). Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.